

creixement als joves, cosa en què el Miguel sempre va insistir.

Aquesta orientació també la trobem en un àmbit del tot diferent, el de la promoció de l'interès per les matemàtiques i les ciències experimentals en la societat. El Miguel va tenir un paper destacat durant molts anys en el programa *Ciencia en Acción*, fent costat a la Rosa Maria Ros (UPC), que ens diu que “la seva bona feina va contribuir que el programa fos ben conegut i valorat pels educadors del país, de forma que anualment es generessin centenars de treballs creatius i innovadors”.

Pel que fa a la gestió de recerca, el Manuel de León (CSIC-ICMAT, Madrid) ens explica que, quan va ser nomenat coordinador de l'àmbit de matemàtiques a l'ANEP i necessitava formar un equip amb quatre adjunts, “inmediatament vaig pensar en el Miguel, conscient dels seus coneixements i de la seva imparcialitat a l'hora de prendre decisions en l'avaluació de projectes de recerca”. També en rememora la bonhomia,

en una etapa que va ser intensa, però molt enriquidora. Acabarem aquest repàs biogràfic esmentant que el Miguel va pertànyer a diverses societats matemàtiques, entre les quals la SCM des de 1982, i la RSME des de 1998, de la qual fou vocal de la Junta de Govern durant tres anys.

He volgut mostrar alguns trets de la personalitat del Miguel: la seva honestedat, la seva capacitat de treball i la seva saviesa. Jo en vaig poder gaudir al llarg dels trenta-cinc anys que vam treballar plegats. Dels molts moments que hi vaig compartir, m'agradaria recordar-ne un, de l'any 1988, quan em va comunicar que em contractaven al departament de Matemàtica Aplicada i Telemàtica de la UPC, del qual ell era el director. Em va dir: “A partir d'ara no pots agafar la grip!”. Crec que aquesta frase il·lustra molt bé el sentit de la responsabilitat que va guiar la vida acadèmica del Miguel, i que ens va voler transmetre a tots els que estàvem amb ell. Per això, i per moltes coses més, el trobarem a faltar.

Una vida al servei de la universitat

Jaume Franch,
Departament de Matemàtiques, UPC

El professor Miguel Muñoz ha estat un referent per a la majoria del personal acadèmic del Departament de Matemàtiques de la UPC. Un acadèmic que tenia totes les bones virtuts dels bons acadèmics, un acadèmic a qui tots ens voldríem semblar però que, ni de bon tros, arribarem mai a ser com ell.

Una de les coses que en voldria destacar era la seva sòlida formació acadèmica, que provenia de la seva voluntat d'aprendre constantment. Per això el seu despatx era ple de llibres. Per això, quan teníem un dubte acadèmic, acudíem a ell, amb la certesa que ens donaria alguna indicació que ens permetria sortir de l'atzucac. En paraules de l'actual degà de l'FME, Jordi Guàrdia, el “Miguel era un savi apassionat per les matemàtiques. Les converses amb ell sempre eren una ocasió d'aprendre i et feien venir ganes d'aprofundir en els temes que es parlaven.” També cal remarcar l'empatia que tenia amb el professorat més jove, als quals sempre donava consells o els animava quan alguna cosa no

anava bé. Sovint, tot i no ser el nostre director de tesi, apareixia al nostre despatx per dur-nos un article relacionat amb la nostra recerca. I tenia la capacitat de valorar molt a tots els que l'envoltàvem i fer-nos sentir importants. Una altra virtut que cal esmentar d'ell era la seva humilitat. No necessitava ni volia que li cantessin les seves qualitats. Citant de nou a Jordi Guàrdia, “no li agradaven els agraïments que li poguéssim fer, i sempre fugia d'estudi si intentàvem agrair-li alguna cosa, responent que ell no havia fet res, que cadascú es guanya els seus èxits amb el seu esforç i el seu talent, i que ell tan sols ens acompanyava en el nostre camí.”

Un comú denominador que destaca tothom en la vida de Miguel Muñoz és la seva honestedat i equanimitat en tot el que feia. Segons Lupe Gómez, amb qui va compartir cinc anys a la Comissió de Selecció i Avaluació del Personal Docent i Investigador (CSAPDIU), de la qual ell en va ser vicepresident i president, “Miguel

Muñoz sempre estava al costat de la veritat i del respecte als altres”.

Aquest pas per la CSAPDIU ens permet introduir una altra de les seves virtuts: la implicació, responsabilitat i lleialtat envers la institució, ja sigui a la UPC, a la FME i als diferents departaments als quals va pertànyer. De fet, va ser director del Departament de Matemàtica Aplicada i Telemàtica en dos mandats, i primer director del Departament de Matemàtica Aplicada 4. Mai va defugir cap tasca de gestió i res del que se li demanava se li feia feixuc. Segons Lupe Gómez, “per a qualsevol tasca que se li proposava, es preparava molt, s’assabentava de tot l’entorn, ho recordava tot gràcies a la seva bona memòria, i completava la tasca amb molta dedicació i compromís. A la vegada, era molt rigorós, ordenat i detallista, la qual cosa facilitava la tasca dels qui treballaven amb ell”. Tanmateix, ell mai va demanar res a canvi de totes aquestes tasques ni va acceptar cap mena de reconeixement per fer-les ja que, en la seva opinió, aquell era el seu deure.

A banda de la seva tasca com a director de departament, també es va implicar en la Facultat de Matemàtiques i Estadística de la UPC, on va fer classes des dels seus inicis l’any 1992. L’any 2009 n’havia de ser el degà, però una operació de cor pocs dies abans de l’inici del procés electoral va fer que hi renunciés. Jo, personalment, sempre li agrairé que suggerís al meu nom al degà Sebastià Xambó per formar part del seu equip, i per totes les converses i

consells que em va donar quan l’any 2015 vaig accedir al càrrec de degà de l’FME.

La lleialtat que esmentàvem abans, no només la tenia amb la institució, sinó també amb les persones properes a ell. Va tenir una paciència infinita amb molts de nosaltres, llegint-se les nostres memòries docents i de recerca que vàrem preparar en el seu dia per a les nostres oposicions, fent-nos un bon reguizell de comentaris constructius que ens van permetre millorar-les molt.

Cal destacar també la seva capacitat dialèctica, que li permetia defensar els seus arguments i les seves idees fins a arribar a convèncer a la resta que ell tenia raó. Lupe Gómez també en recorda “la seva flexibilitat mental car era capaç de veure els problemes des de diferents angles. Mai parlava per parlar i sempre ho feia amb coneixement de causa”.

Va ser un company de feina excel·lent i un amic fidel, defensant sempre la gent en la qual creia i esmerçant tots els esforços que calia en allò. Es va preocupar de no perdre el contacte amb els seus amics. I nosaltres en podem donar fe atès que, en les seves darreres setmanes, ens va anar convocant a casa seva per poder parlar amb nosaltres, interessant-se encara per com ens anaven les coses. Va voler acomiadar-se personalment de cadascú de nosaltres. Sense el Miguel ens quedem sense un referent amb majúscules, sense un magnífic company i sense un amic fidel. El trobarem molt a faltar.

El cavaller MCML

Sebastià Xambó Descamps
Professor emèrit, UPC

Miguel Muñoz i jo ens vam conèixer al voltant de 1970 com a participants en seminaris o cursos de doctorat de matemàtiques i física a la Universitat de Barcelona i com a professors interins a la UB i UAB. Ell s’havia llicenciat en Física a la UB el 1970 i tenia molt d’interès en els fonaments matemàtics d’aquesta disciplina. Jo m’havia llicenciat en Ciències (secció de Matemàtiques) el 1969, uns estudis que incloïen quatre assignatures de Física i una d’Astronomia, i desitjava continuar aprofundint en la llum que les disciplines matemàtiques

m’aportaven per entendre millor les teories físiques, com ja havia entrevist en els estudis de mecànica (particularment del mirífic volum [1]), electromagnetisme, relativitat i mecànica analítica. Un dels textos que vam estudiar va ser el legendari [2], i ens va fascinar [3]. Era un estat d’ànim que ha modulats les nostres converses en el decurs dels anys i en què conviuen i s’entrellaçaven la topologia, la geometria diferencial, i l’anàlisi funcional, sempre amb un ull sobre la física.